

דברי תורה

פרשת אחרי - קדושים תשפ"ה

גליון תצב

דבר תורה

דברות קודש מאת כ"ק מרן רבינו הגאב"ד זצוק"ל

רעווא דרעוויין פרשת אח"ק - תשע"ו

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (וי, ב). וברש"י, מלמד שפרשה זו נאמרה בהקלה, מפני שרוב גופי תורה תלויין בה. קדשים תהיו, הו' פרושים מן העריות ומן העבירה.

כבר עמדו המפרשים דלכאורה היכן מצינו בפרשה זו רוב גופי תורה, והלא מניין מצות התורה המה תרי"ג מצות, ולא מצינו בפרשה זו רוב מצות ממניין תרי"ג. עיי"ש מה שפירשו בזה עפ"י דרכם, אבל עדיין בפשטות הלשון לכאורה אין כאן גופי תורה.

ובמקום נבוא לבאר בזה נקדים להתבונן, דהנה הקב"ה נתן לנו את תורתו תורת אמת, ובתורה צוה לנו הרבה מצות מעשיות, יש שהם מצות תמידיות כגון מצות תפילין ומצות ציצית, ויש שהם מצות הבאים מזמן לזמן כגון אכילת מצה בפסח וישיבה בסוכה בשבעת ימי חג הסוכות, ולשמוח לפניו במצות ארבעה מינים, וכיוצא בהם הרבה לנו תורה ומצות רבות. והנה הדרך הישר והראוי בעבודת ה' הוא דכאשר בא יבוא הנה המיועד לקיים אחת ממצות ה' אשר צוה לעשות אותם, אזי צריך אדם מישראל להתעורר בהתעוררות רבה ולהתחזק ולהתאמץ לקיים את המצוה שציונו הבורא בהתלהבות דקדושה ובחשק נמרץ הן בקיום המצוה כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה, והן בהתעוררות הלב כראוי לקיים מצות המלך.

והנה כמו שציונו לעשות כן ציונו והזהרו בדברים אשר נשמוך שלא לעשותם, וא"כ כאשר בא לקיים מצות עשה בהתעוררות והכנה כראוי, כל זה יועיל לו כאשר באמת נשמר כראוי לבלתי יעבור את פי ה', לעשות דבר קטן או דבר גדול ממצוה ה' אשר לא תעשינה, אשר המה יכולים לעכב על ידו לבלתי ירגיש את ההתעוררות דקדושה בעת קיום המצוה, ובפרט בנוגע לעניני ערוה אשר זה הוא הגדר והגורם העיקרי שיזכה האדם להרגשת הקדושה, כמו שאמר הכתוב (דברים כג, טו) ולא יראה כן ערות דבר ושב מאחריך. ולכן אם בעת אשר בא יבוא לפניו דבר הנוגע לעניני ערוה יקל לעצמו בענינים הללו, אזי מה יועיל כל מה שהכין ועורר את עצמו בעשה טוב.

וניקח למשל את ענין מלבושי הנשים בכלל, ובפרט בפומקאות [זאק"ן] של נשים, אשר כידוע כבר תיקן מרן רבינו זי"ע תיקון גדול על ענין זה האין להתנהג במלבוש זה, ואם האדם מיקל ח"ו בזה אזי הוא פורץ גדר הקדושה אשר סביבו. וכן בשאר מלבושי הנשים כגון לבישת בגדים קצרים או להיפך מלבושים ארוכים יותר מדאי שאין זה מדרך הנשים הצנועות הכשרות ללבוש בגדים כאלו, וכן הוא הדבר בכל פרטי הלבוש אם מתדמין למלבושי אומות העולם, אזי כשאנשים נוהרים בדברים הללו על כגון זה אמר הכתוב (דברים כג, טו) ולא יראה כן ערות דבר ושב מאחריך. וכונת הכתוב הוא לומר שדברים כאלו גורמים שהשכינה תסתלק ח"ו ממחנה ישראל, ואם אין השכינה שורה בישראל אזי איזה פנים יהיה לכל המצות שיקיימום אח"כ, הלא המצות כולן תהיינה כמצות אנשים מלומדה בלתי שום חיות וחשק ובלתי שום התעוררות דקדושה, כיון שלא היה נזהר בעניני ובגדרי הערוה והצניעות ועי"ז גרם שהשכינה תסתלק ממחיצתו ח"ו, ושוב לא תבוא אליו התעוררות הקדושה.

ומעתה לפי זה יובן בטוב מה שפירש רש"י שבפרשה זו רוב גופי תורה תלויין בה, דהיינו טעמא לפי שאופן קיום כל המצות כולן תלויין בהתנהגותו כאשר יבוא לפניו ענין הנוגע לעניני ערוה, והטעם הוא לפי שזהו הגורם העיקרי אם הקב"ה ישרה שכינתו במחנה ישראל או לא ח"ו, ואם נזהר בעניני ערוה אזי השכינה שורה בישראל וקיום כל המצות הם בהתעוררות ובחשק הראוי, ונמצא אם כן דפעי שהאדם מתנהג בעניני קדושה כך ובאופן זה תלוייה קיום כל התורה כולה, ולכן באמת פרשה זו רוב גופי תורה תלויין בה, לפי שבוה תלוייה כל עיקר קיום כל המצות כולן.

עוד רגע אדבר בענין מה שצריכים לעורר כהיום על דבר זה, הנה הכתוב אומר קדושים תהיו, ואנו רואים כהיום שכשכאים על שמחות וחתונות אזי יש שם תעורבות אנשים ונשים, דמצד זה של האולם עומד אדם אחד ומדבר עם הנשים ומצד שני חבירו עומד ומדבר ג"כ, אזי ואבוי לנו שכך עלתה בימינו, הרי חתונה של ישראל הוא ענין של קדושה, וכמו שאנו מברכים בברכת הקידושין מקדש את עמו ישראל על ידי חופה וקידושין, וא"כ צריכים לתקן ולהיות נזהר שיהיו הנשים מופרשים ומובדלים מן האנשים בהבדלה גמורה, כמו שמצאנו שהיו עושין במקדש בשמחת בית השואבה, דנתן שם שהיו עושים תיקון גדול בענין הזה שהנשים יהיו במקום מיוחד ומופרש לגמרי מן האנשים, והרי אנחנו מצווים ועומדים קדושים תהיו ופירש רש"י הו' פרושים מן העריות, והענין הוא נוגע לכל ישראל בכל מקום שהם, ולכן הנני מדבר בכאן לכל ישראל כמאמר הכתוב דבר אל כל עדת בני ישראל, וזהו ענין הנוגע לכל ישראל הו' פרושים מן העריות ומן העבירה, כי אם ח"ו נכשלים בענינים הללו אזי השכינה מסתלקת מישראל, ולכן רוב גופי תורה תלויין בפרשה זו כנ"ל, לפי שאם חלילה אינם נזהרים בענינים הללו, אזי כשכאים לקיים את מצות ה' הנה אז הכל הוא בקרירות בלתי שום חיות דקדושה, אבל כשמתנהגין כראוי וכיאות לבני ישראל, אזי השכינה שורה בישראל, ולכן צריכים לזהר ביותר ויותר בזה הענין הכתוב בתורה ולא יראה כן ערות דבר ושב מאחריך.

עוד מה שצריכים לעורר בפרשה זו בענין קדושים תהיו, ובאמת שקשה הדבר לדבר בזה, הנה קדושים תהיו הו' פרושים מכון גם כן על דרך שפירש הרמב"ן שתהיו קדושים בקדושת המאכלים, דהנה כהיום אנו אוכלים מאכלים יהודיים, היינו שהמה מאכלים כשרים בתכלית הכשרות, אבל גם אצל שלומי אמוני עם בני ישראל מחפשים לאכול מיני מאכלים שונים ומשונים, שמקור מוצאם של המאכלים האלו הוא בא מהאומות העולם וגויי הארצות, ולדוגמה נדבר ממאכלים שדומים למאכלי מדינת סין, ובאמת שאיני מבין האין אינם קצים ומואסים ממאכלים אלו, ולמה ובשביל מה הם צריכים אל המאכלים הללו, וכי איך יכולים להכניס את מיני מאכלים אלו לפה של איש יהודי.

ולמשל כשמגיע לאדם זמן שמחה בתוך ביתו, והנה בעת הסעודה של שמחה אזי מעלה על השולחן מאכלים שונים ומשונים ממאכלי הגויים למיניהם, ונאמר אל האדם העשיר זה אם עשיר אתה אזי במקום שתעלה על שולחן השמחה מאכלים של גוים אזי אדרבה תעלה על שולחן מאכלי יהודיים בהרחבה של פי דרך התורה, וממך ללמוד כל המוסכים וכן יעשו בשמחותיהם, אבל אם אינו עושה כן אלא מעלה מאכלי גוים, הנה אלו

דבר הכתבים

דברי תורה - תשובות - בירורי הלכה - מכתבים - הסכמות - המלצות

שנכתבו ונרשמו בכת"ק של כ"ק רבינו הגאב"ד זצוק"ל

קה.

רשימת כת"י אודות סגירת שערי הישיבה הרמה בוואלאזין ע"י הגאון הנצי"ב זצ"ל כדי שלא תשתכח תורה מישראל

סיפר לי הרה"ג מוואידסלאוו (שלט"א) [זצ"ל], שהנצי"ב כשסגר את הישיבה^[א] אמר, שיותר גדלות לסגור ישיבה מלפתוח ישיבה^[ב]. ואמרתי בהסבר הדבר שע"י שסגר הישיבה פתח כמה ישיבות, שאלמלא ה' נשאר פתוח וה' לומד לימודי חול אז ח"ו ה' נשתכח התורה, וה' ח"ו נסגרות כל הישיבות, ובפרט שה' הישיבה הראשית, וע"י סגירתו נשאר עדיין רוח התורה, ונפתחו כמה ישיבות עי"ז.

א. בשנת תרנ"ב רחפה גזירה אינמה מצד השלטונות על הישיבה הרמה בוואלאזין, בו שקדו בתורה גאונים עצומים וחריפים, והרשעים רצו לכפות שילמדו לימודי חול במסגרת הישיבה, ואצל אסיפת גדולי התורה שבדור הכריז הגאון הנצי"ב זצ"ל עמידתו האיתנה נגד זמזום הרשע, שבשום אופן לא ישנה מדרך אבותינו שקבלנו דור דור, והחליט אז לסגור לגמרי שערי הישיבה, באמרו שאם אין יכולים להתחיל תורה בטהרה, אין האחיות עלינו, אלא יבא נותן התורה ויעשה את שלו, וכידוע עמדה לו המסירות נפש והגזירה נתבטלה.

ב. בספר 'ירבה תורה - מועדים' (להנצי"ב) יסבר בעי הלוי ראטענבערג זצ"ל מוואידסלאוו, שמחת תורה אות כ' כתב שהגאון הנצי"ב זצ"ל אמר אז "מי שאי אפשר לו לסגור ישיבה אסור לו לפתוח ישיבה" והכל עולה בקנה אחד.

האנשים המה מכניסים אצלינו השחתות וטומאות הגוים. ואין הכוונה לקטרג על שמחתן של ישראל, רק אדרבא ואדרבא יש יתן ובני ישראל יעשו שובע שמחות, וכן יה"י שהש"ת יפיעל לישראל שפע וברכה רבה שיוכלו להשיא את בניהם ובנותיהם בהרחה. אבל איש הנלכב צריך לפקוח עיניו ולראות שהכל יתנהג על פי דרכי התורה והיראה, וכמובן שגם בנוגע למלבושי הנשים בעת הנישואין שהנשים תלבשנה ככונת ישראל הכשרות, וגם הבנות אחרי חתונתם יתנהגו במלבושיהן על פי דרכי התורה והצניעות, וגם האמהות וכל המשתתפים אצל השמחה תלבשנה כראוי וכיאות על פי דת תורה, וגם יזהרו שכל ילכו אנשים ונשים יחדיו בתערוכות, על כל הישראלים הללו צריך האדם מישראל לפקוח עיניו בעת אשר יגיע עידן חדרו ושמחה במעונו, ובזכות זה יעזור לנו הקב"ה וישפיע לנו מכל טוב.

נא שלא לעיין בהגליון בשעת התפלה וקריאת התורה וחזרת הש"ץ כמבואר בשו"ע

דבר התשובה

שו"ת בע"פ משלחנו של כ"ק מרן רבינו הגאב"ד זצוק"ל

תקעא. שאלה: מוהל שהזמינו אותו למול תינוק בעיר אחת, ואח"כ מזמינו אדם חשוב למול תינוק בעיר אחרת, אם יכול לבטל הזמנתו הראשון.

תשובה: אם יכול להעמיד תחתיו מוהל אחר שבקי במוהלות כמוותו שימול הראשון, יכול לקבל הזמנה השני ויעמיד אחר תחתיו למול הראשון, אבל אם הוא אומן במוהלות, והראשון רוצה דוקא אותו, לא יבטל הראשון.

תקעב. שאלה: מה שאומרים 'הריני כפרת משכבו' בשעה שמזכיר את אביו בשנת האבל לפטירתו, אם חייב לומר כן בכל פעם שמזכיר את אביו בביתו או ביחיד?

תשובה: נוהגין לאמרו רק כשמדברים בפני רבים.

ביאורים ובידורים מבני הגה"צ אבד"ק בית יחזקאל שליט"א

ד"ר דב"ר (סימן רס"ד סעיף א) כתב הרמ"א, דאם נתנו לאחר אסור לחזור בו. והיינו דכשכיר אחד להיות מוהל, לא יחזור ליתן לאחר. והטעם מבואר בפוסקים (בב"י שם) דהוא משום מחוסר אמנה, דשארית לא יעשו עולה ולא ידברו כוב, וכתב בט"ז (פ"ק) דמ"מ אם נודמן לו אח"כ מוהל שהוא צדיק או אהבו, ואנן סהדי דאילו היה שם בשעה שנתן לראשון, היה נותן לזה, מותר לחזור בו ע"כ. וביאר בשו"ת חת"ס (ו"ד סימן רמ"י) דטעמו דהוי כמו בתרי תרעי, דיכול לחזור ואין בו משום מחוסר אמנה, והכי נמי בתרי תרעי דמי. ובשו"ת עצי חיים (ו"ד סימן כ"ט) ובשו"ת זכרון יהודה (ח"ב סימן ק"ל) הקשו על זה, דהרי קי"ל בתור"מ (סימן ר"ד סעיף י"א) דאף בתרי תרעי לא יחזור, וכתב הרמ"א דכן עיקר. ונכונת דהחת"ס אילו בזה לשיטתו גם בשו"ת (ח"מ סימן ק"ב), דנקט לדינא דיכול לחזור בתרי תרעי, ועיין שו"ת שבת הלוי (ח"ד סימן ר"ח), ומיישב בשו"ת עצי חיים הנ"ל, דטעמא דבתרי תרעי לא יחזור, היינו כמו שכתבו התוס' בב"מ, משום דיוקרא וזולא הוי כמתנה מועטת דסמכה דעת' דיתן לו, ועל כן לא יחזור, משא"כ אם נודמן לו אהבו, הוי כמו מתנה מרובה, דדעתו של אדם קרובה ביותר ליתן לאהבו, וגם למי שהוא צדיק, משום שהוא מצוה יותר, כמו שכתב הרמ"א שם, ויש לאדם לחזור אחר מוהל היותר טוב וצדיק עי"ש, והוי כמו מתנה מרובה. והובא בשו"ת מנחת יצחק (ח"י סימן פ"א אות ח), והיעב"ץ במגדול עוז (ברכת שמים נחל ג' דין ט"ז) כתב, דאם היה זה אהבו יותר, בזה אני חושב שלא יוכל לחזור בו בשביל חבתו היתירה בלבד, אע"ג דאנן סהדי דאילו הוי הכא מעיקרא ודאי לדידי' יחייב, אפילו הכי מסתברא לי דלא מצי הדר בי, וכבר זכר בי' האי ואית בי' משום שארית ישראל לא יעשו עולה, ואיכא למיחש נמי משום פגמא דהאי, משום הכי בכדי לא פקע וכו' ע"כ. וכ"פ בספר כורת הברית עי"ש, ושאר אחרונים לא מחלקים בזה. ועי"פ כשנודמן לו מוהל יותר צדיק, או מומחה יותר, מן הדין יכול לחזור, ועיין בשו"ת חת"ס (שם) דלאו בכל ענין כן הוא עי"ש.

ד"ר דב"ר (סימן רס"ד סעיף א) כתב הרמ"א, דאם נתנו לאחר אסור לחזור בו. והיינו דכשכיר אחד להיות מוהל, לא יחזור ליתן לאחר. והטעם מבואר בפוסקים (בב"י שם) דהוא משום מחוסר אמנה, דשארית לא יעשו עולה ולא ידברו כוב, וכתב בט"ז (פ"ק) דמ"מ אם נודמן לו אח"כ מוהל שהוא צדיק או אהבו, ואנן סהדי דאילו היה שם בשעה שנתן לראשון, היה נותן לזה, מותר לחזור בו ע"כ. וביאר בשו"ת חת"ס (ו"ד סימן רמ"י) דטעמו דהוי כמו בתרי תרעי, דיכול לחזור ואין בו משום מחוסר אמנה, והכי נמי בתרי תרעי דמי. ובשו"ת עצי חיים (ו"ד סימן כ"ט) ובשו"ת זכרון יהודה (ח"ב סימן ק"ל) הקשו על זה, דהרי קי"ל בתור"מ (סימן ר"ד סעיף י"א) דאף בתרי תרעי לא יחזור, וכתב הרמ"א דכן עיקר. ונכונת דהחת"ס אילו בזה לשיטתו גם בשו"ת (ח"מ סימן ק"ב), דנקט לדינא דיכול לחזור בתרי תרעי, ועיין שו"ת שבת הלוי (ח"ד סימן ר"ח), ומיישב בשו"ת עצי חיים הנ"ל, דטעמא דבתרי תרעי לא יחזור, היינו כמו שכתבו התוס' בב"מ, משום דיוקרא וזולא הוי כמתנה מועטת דסמכה דעת' דיתן לו, ועל כן לא יחזור, משא"כ אם נודמן לו אהבו, הוי כמו מתנה מרובה, דדעתו של אדם קרובה ביותר ליתן לאהבו, וגם למי שהוא צדיק, משום שהוא מצוה יותר, כמו שכתב הרמ"א שם, ויש לאדם לחזור אחר מוהל היותר טוב וצדיק עי"ש, והוי כמו מתנה מרובה. והובא בשו"ת מנחת יצחק (ח"י סימן פ"א אות ח), והיעב"ץ במגדול עוז (ברכת שמים נחל ג' דין ט"ז) כתב, דאם היה זה אהבו יותר, בזה אני חושב שלא יוכל לחזור בו בשביל חבתו היתירה בלבד, אע"ג דאנן סהדי דאילו הוי הכא מעיקרא ודאי לדידי' יחייב, אפילו הכי מסתברא לי דלא מצי הדר בי, וכבר זכר בי' האי ואית בי' משום שארית ישראל לא יעשו עולה, ואיכא למיחש נמי משום פגמא דהאי, משום הכי בכדי לא פקע וכו' ע"כ. וכ"פ בספר כורת הברית עי"ש, ושאר אחרונים לא מחלקים בזה. ועי"פ כשנודמן לו מוהל יותר צדיק, או מומחה יותר, מן הדין יכול לחזור, ועיין בשו"ת חת"ס (שם) דלאו בכל ענין כן הוא עי"ש.

והנה זהו בהאב כלפי המוהל, אם יכול לחזור, וכתבו האחרונים דהכי נמי המוהל, אין לו לחזור אחר שקיבל המוהלות, כמבואר בכורת הברית (שם) ועוד. והיינו דגם בזה יש משום מחוסר אמנה, דאינו מקיים דיבורו, אבל ביש לו סבה מוצדקת להמנהל לחזור, יכול לחזור ואין משום מחוסר אמנה וכדברי הט"ז (שם), ולא שנא המוהל מהאב, ומ"מ נראה דמשום הא נודמן לו לילך למוהל אדם חשוב, צ"ע אם זה סבה מספקת שיכול לחזור, ולא מבעיא להיעב"ץ ודעימי' דמשום אהבו אינו יכול לחזור, ה"נ בזה הוי כמו משום אהבו יותר, ויש לחוש לפגמא דראשון וכמו שכתב שם, רק אף אם נימא דמשום אהבו ג"כ יכול לחזור, מ"מ היינו ליתן כיבוד ומתנה לאהבו, היינו שיוכה אהבו בעצמו במצוות מילה, אמרינן דדעתו קרובה יותר ליתן לאהבו כמו שכתב בעצי חיים, אבל לילך לימול יותר לאהבו שאין זה כיבוד לו בעצמו כלל, רק עשיית המצוה הוא ברך הנימול, ובכל נפש מישראל המצוה שווה הוא למולו, אין לו לבטל המצוה שקיבל כבר, ויש לחוש שממאס בעצם המצוה, ומתכבד בו לילך לאדם חשוב יותר, עיין כעין זה בשו"ת שבות יעקב (ח"ב סימן פ), גם דאינו ברור דהא

דיש לו למול אצל אדם חשוב, דהוי כמתנה מרובה, ולא בכל מילי דכדי דניחא ליה יותר, יכול לחזור ולומר דהוי כמתנה מרובה, דא"כ אין לדבר סוף ונתבטל דין מחוסר אמנה, ועל כן יש לחוש שלא יחזור בו, ועל כן רק בענין שמעמיד תחתיו מוהל שהוא מומחה ג"כ כמותו, שבאופן זה הרי הוא כמי שמעמיד לו אותו הדבר שהזמין, ואין להאב שום טענה עליו.

ב. כדנתבאר (הערה א), דבאופן דהאב הראשון, יש לו סבה שרוצה דווקא בהמוהל שהסכים עמו בראשונה, משום מומחיותו או משום שצדיק יותר, אין זה סבה מספקת משום שנודמן לו ברית אצל אדם חשוב, שהמוהל יהא יכול לחזור.

ג. כמבואר ביו"ד (סימן ר"מ סעיף ט) חייב לכבדו אפילו אחר מותו. כיצד, היה אומר דבר שמועה מפיו, אומר: כך אמר אבא מארי הריני כפרת משכבו. וברש"י קידושין (ל"א) מפרש: עלי יבא כל רע הראוי לבא על נפשו. ועיין בספר החיים (ספר חיים טובים, פרק ח) מה שביאר וז"ל: ובספר זוהר כתב, שכמו שדרך הגושה הבא לקחת, שאינו לוקח את הלוח עצמו למוכרו לעבד בשביל חובתו, אלא אם כן אינו מוצא שום משכון בבית הלוח. כך המשחית, אינו רודף אחר האדם, אלא אם כן אינו מניח אחריו זרע קיימא, אבל אם הניח אחריו זרע, אותו הזרע הוא משכון במקומו. ונראה שזהו שאומרים שכל י"ב חדש, כשהבן מזכיר את האב, צריך שיאמר 'הריני כפרת משכבו'. שלכאורה היה נראה, שאין זה, רק כמקלל את עצמו בחנם. אבל לפי מה שכתב זוהר אתי שפיר, לפי שהבן נותן את עצמו משכון תחת אביו. וכל שנה ושנה, כשיגיע יום שמת בו אביו, הוא קצת בחשש סכנה, מפני המשכון שנעבד לגבות עכ"ד. ובספר נשמת ישראל (ל"א) הביא משו"ת מעשה אברהם (ו"ד סימן מ"ד) לבאר, דענין עונשים על עבירות, הוא מטעם שנעשה כלוה, וא"כ כיון שמת הלוח חייב יורשיו לשלם חובתו ע"כ. ולפי דברי ספר החיים מבואר דמקור הדבר כעין זה הוא בזה"ק, ומ"מ עדיין צ"ע האין מקבל עליו הבן יסורין, ולאוו כל אדם מוכן לזה, והרי אומרים' שתצילני היום ובכל יום וכו' מחולאים רעים' אבל לא ע"י יסורין וחולאים רעים, והאין ניתן זה להכל, ולחייב לומר כן, והרי אינו בלב שלם.

רק הנראה לבאר, ע"פ המבואר בספרים [בס' מעבר יבק, ובשו"ת רב פעלים (ח"א סימן נ"א)] דענין הצער שמקבל הבן ומתנהג באבילות י"ב חודש, הוא משום דעל ידי זה הצער נעשה תיקונים להאב, ואם כן י"ל דעל זה הכוונה, דהיינו דאינם יסורים נוספים ח"ו, רק דקאי על מה מה שנצטוונו מדין התורה, ובוה שאמר 'הכ"מ', אורבה מקבל עליו באהבה היסורים והצער של הנהגת האבילות, ומגלה דעתו שיהיה חילופי אביו לתיקון נשמתו, וזה ענין הכיבוד בזה, במה דמפרסם ואומר כן, דהרי באמירה בעלמא אין כל א' יכול לקבל עליו, רק דהרי תיקון חז"ל דיני אבילות, ומכבד אביו במה שאומר, דבעבורי ולמענו נוהג בהנהגת האבילות, נאיתי שפיר מה דבכל הי"ב חודש אומר כן, כדברי הט"ז (שם סק"ב), כיון דמתנהג באבילות כל י"ב חדש, אבל לאח"כ אין אומרים כן, לקבל עליו יסורים. וראיתי בס' נשמת ישראל (שם) להקשות, דהרי דין כיבוד אב, היינו דווקא משל אביו ולא משלו, ולמה

דבר הלכה

פסקי הלכה למעשה מלוקטים מכל ספרי דבי רב כ"ק מרן רבינו זצ"ל

דיני ספירת העומר (ג)

דין 'תמימות' כשיש חילוק זמנים
ממקום שהתחיל שם הספירה

יב. מי שנסע באמצע ימי הספירה למרחקים, והיינו למקום שיש בינו לבין מקומו שיצא משם חילופי זמנים בשעות היום, באופן שבמקום שנמצא עכשיו ישלמו ימי הספירה קודם שישלמו במקום שיצא משם, לא בעי' להמתין מלקדש יו"ט שבועות עד שישלמו ימי הספירה במקום שיצא משם משום דין דתמימות, אלא כשכלתה הספירה במקום שנמצא כלתה לו ימי הספירה.^א

החוצה את קו התאריך
אימתי סופר ספירת העומר

יג. ספר ספירת העומר בתחילת הלילה, ואח"כ חצה את קו התאריך ממזרח למערב, שבשעת נסיעתו הלילה מתאריך ביותר, ומתעלם ממנו יום אחד, כגון הנוסע בלילה מארה"ב לאוסטרליה, כשיגיע סמוך להגעתו, כשהוא באויר מעל המקום אשר עפ"י דיני התורה כבר נחשב למדינת אוסטרליה, יספור ספירת העומר השייך לאותו הלילה במדינת אוסטרליה בלא ברכה, אלא יאמר בריך רחמנא וכו', וכאשר יגיע ליבשת מדינת אוסטרליה אחר שיאיר היום, יספור שנית מספר הספירה ההיא בלא ברכה.^ב

תספורת בימי הספירה במקום צער וחולי
יד. במקום צער גדול וחולי

[כמו שהיה מצוי בעת השתוללות מחלת ה'קאראנא' ה"י], יש להתיר תספורת בימי הספירה אם נאנס ולא הספיק להסתפר קודם פסח, וקודם ר"ח אייר בודאי יש להקל בכה"ג. ואם שייך להמתין ליום ל"ג בעומר או אח"כ יעשה כן.^א

שירה בכלי זמר בימי הספירה
במקום צער וחולי

טו. במקום צער גדול וחולי [כמו שהיה מצוי בעת השתוללות מחלת ה'קאראנא' ה"י], יש להתיר שמיעת כלי זמר ע"י 'טעיף', כדי לחזק ולעודד הלבבות מדאגת המחלה והבדידות למי שנמצא סגור ספון בביתו, אכן אין להתיר בזה שירה בכלי זמר ממש בתוף וכינור וכיו"ב.^ב

הוספת דברי שבח והודאה
בברכת הודאה ביום ל"ג בעומר

טז. ביום הגדול ל"ג בעומר, ובפרט אלו שבאו להסתופף בצילא דרשב"י ביומא דהילולא דיליה, מותר להזכיר בברכת ההודאה דברי שבח והודאה להשי"ת על יומא רבא הדין, והני מילי ליחיד בתפילה של לחש, אבל בחזרת השי"ץ לא.^א

סעודה וריקודין לאבל בל"ג בעומר

יז. אדמו"ר ומנהיג קהלה העומד בתוך שנה האבילות של אביו או אמו, מותר לערוך שולחן וסעודה עם ריקודין של מצוה לקהל שומעי לקחו לכבוד ל"ג בעומר.^א

א. אף שמן הדין יש מקום גדול לומר דבעי' להמתין עד שישלמו ימי הספירה במקום שיצא משם, דמשום דין 'תמימות' בעינן שיהא כולו ספר, ואם חסר מקצת מהיום לא עלתה לו הספירה, למה הדבר דומה, לאחד שהלוחו עד ל' יום, דלכאורה חשבין הל' יום לפי המקום שהלוחו אף שהוא נמצא במקום שכבר כלו הל' יום, וכן נפק"מ לענין תנאי אם התנה עד ל' יום דלכאורה אוליין בטר מקום התנאי, אך אין העולם נוהגין בכך וכן הוא מעשים בכל יום, וצ"ל ד'תמימות' קאי אימיהן ושבעות ועכ"פ תמימים הם לפי המקום שנמצא (עמק התשובה ח"א סי' נ).

ב. (עמק התשובה ח"א סי' ח). [ועי' עוד מש"כ רבינו במקור] (עמק התשובה ח"א סי' ו) באריכות רבה לדון בפרטי דין זה הנוגע גם למצות תפילין ותפלה ושאר מצוות היום, עיי"ש].

ג. כיון דשעירות ארוכות מבלגלים דעת אנוש ואדם קץ בהם, ויכול לגרום להחמיר הדאגה והמרה שחורה, וכמו דמציינו שהתירו לחולל (תשובה מיראה ח"א סי' צב, ועיי"ש בהערות לוסתר יראתך).

ד. (תשובה מיראה שם, ועיי"ש בהערות לוסתר יראתך).

ה. דכיון שהוא קולא שהקילו לאור המצב החמור, ולתועלת המרוצה מספיק שמיעת 'טעיף', הבו דלא לסיף עלה להקל בשמיעת כלי זמר ממש (תשובה מיראה ח"א סי' צב, ועיי"ש בהערות לוסתר יראתך).

ו. אף שהב"י (נא"ח סי' תרגז) הביא דעת האו"ח שאוסר לבן עיר להזכיר על הנסים ביום ס"ו, וכן פסק הב"ח (שם) והפ"ח (שם סק"ב), מ"מ דעת הב"י דאין איסור בדבר, ונראה שגם האוסרים לא אסרו אלא בתפילה של חזרת הש"ץ בציבור משום דנראה כאילו הם מחויבים בדבר מדינא, אבל לגבי יחיד בתפילה של לחש אין שום איסור בדבר להזכיר הודאה על נס הפורים מעין הברכה אליבא דכו"ז (עמק התשובה ח"א סי' מז).

ז. דכל הסעודות שמבואר בפוסקים שאין לאבל להשתתף בכל י"ב חודש, הכוונה כשהאבל רוצה להשתתף מצד עצמו, אבל במקום שיש צורך עבור עצם השמחה שהאבל ישתתף שם, באופן זה לא אמרו, דכה"ג לא גרע ממשמש שהתירו הפוסקים. ומה גם כשהרב אומר דברי תורה בשעת הסעודה וגם לרבות דברי מוסר שהוא מוביל להם באמרו, בוודאי יש מצוה ללכת ולהשמיעם דבר מדינא, ודחי בכלל רבים צריכים לו, באופן שהדבר ברור ופשוט לרב של הקהלה שמצוה להשתתף עמהן בסעודת יחיד איזה סעודה שיהי' ונקוט כלל זה בידן, אם הליכנו לצרכו בזה אמרו שעליו למנוע מלהשתתף כל י"ב חודש, ואם הוא לצרכי בעלי שמחה ולצרכי קהלתו, מותר לו להשתתף ועושה בזה מצוה (עמק התשובה ח"א סי' קמז).

דבר הזכרונות

של כ"ק מרן רבינו הגאב"ד זצוק"ל

[תקמ]

כפליים לתושיה

סיפר מוה"ר חיים שלום שווארטץ הי"ו:
באחד הימים בהיותי ב'אפיס' במאנהעטן, ניגש אלי יהודי ליטאי שהנני מכירו בהיותו שכן שלי במקום העבודה, והנה הוא בא ומבקש ממני שאברר לו אם אפשר עכשיו להיכנס למרן רבינו זצ"ל בביתו נאווה קודש בבארא פארק.

מאוד תמתי על הדבר, מה הקשר של יהודי ליטאי זה למרן רבינו, אבל הבנתי שאין עכשיו הזמן לשאול, ומיד צלצלתי להרה"ג פ"נחס שלום שמידאן שליט"א נכדו ומשמשו בקודש, ואמרתי לו שיש כאן במאנהעטן יהודי שרוצה להיכנס עכשיו לרבינו, והשיב לי שמאחר שהלה גר בב"פ והוא עכשיו במאנהעטן עדיף יותר שיבא למחרת בבוקר אחר תפלת שחרית, אך היהודי הזה התעקש שרוצה להיכנס היום, ושוב הסביר ר' פ"נחס שלום שקשה לדעת מעכשיו מה יהיה בינתיים עד שיבא מהתם להכא בבואו אל הקודש, ועדיף אם שייר לחכות על מחר בבוקר שאז בודאי יוכל רבינו לקבלו, ואחר ההפצרות הסכים היהודי וקבע שיבוא למחרת אחר תפלת שחרית.

בראותי את גודל רצונו ותשוקתו להיכנס לרבינו, הרהבתי עוז ושאלתי אותו אם יוכל לספר לי מה כל כך נחוץ לו להיכנס לרבינו עכשיו.

וכך ענה לי 'יש לי כחשוב, בחור כהלכה, ב'ה' אבל מידות וכליל מעלות ויודע טוב ללמוד, אבל קשה ויוזוג כקריעת ים סוף, וכבר זמן רב שמדברים לו נכבדות ואין עדיין תוצאות, וגם כמה שידוכים שכמעט נגמרו אך למעשה נדחו, וכעבור זמן החלטנו בהסכמתו המלאה של הבחור המדובר שנמשיך להבן הבא אחריו, שהרי אצלינו לא כל כך חמור לדלג, ובלית ברירה אכן עשינו כך, ומשום מה אצל הבן שאחריו היה יותר קל וב"ה מצא את יוזוגו בניקל, אמנם כעבור כמה

לפרסם
עובדות ועניינים
בין בכתב ובין
בע"פ
נא להתקשר
להמערבת

שבועות ראינו שהדבר מאוד נגע ללבו של הבן הגדול, ואע"פ שלא חשבנו שיהא המצב כך שהרי עשינו זאת בהסכמתו, אך למעשה זה גרם לו כאב גדול שדלגו עליו, וכשל כח סבלינו לראות במצוקתו, ולכן רצוני חזק להיכנס לרבינו לקבל ממנו ברכה וישועה.
בשמעי שכן הבנתי גודל הנחיצות מ"מ הבעתי לפניו תמחוני למה רוצה לבקש הברכה דווקא ממרן גאב"ד קארלסבורג, וכי איזה קשר יש לו עמו?^א

על זה ענה לי במעשה נפלא, 'הנה רבינו כבר היה לי לישועה עם הבן הבחור הזה בהיותו ילד רך בשנים, ולכן אני רוצה כעת לחזור אליו שוב. ואספר לך גופא דעובדא שהיה לי בראשונה עם רבינו, הנה בימי הנעורים טבע הדברים שהילדים רצים וקופצים הרבה והסדר הוא שנופלים וקמים והולכים הלאה כרגיל, אך אצל בני הבחור המדובר היה דבר תמוה שבכל פעם שהיה נופל ואפילו נפילה קלה, תמיד היה נשבר לו איזה עצם מעצמיו, פעם של היד ופעם של הרגל רח"ל, ממש פעמים רבות היו צריכים לתקן שברי עצמותיו מנפילותיו, והרגשתי צורך לקבל ברכה על עניין זה שהיה בלתי נסבל, הייתי אז אברך בשנות העשרים ודרתי בבארא פארק, חשבתי שהרי אינני שייך לאיזה קהילה או מקורב לחסידות מסוימת, והחלטתי לחפש איזה ערליכער יוד תלמיד חכם שיושב ועוסק בתורה, ואבקש ממנו ברכה שיברך בכח התורה הקדושה, עלה ברעיוני ללכת לרבינו זצ"ל הידוע בביגיתו ושקידתו בתורה ואהבתו לתורה, ואכן זכיתי להיכנס אליו וסיפרתי לו שיש לי ילד קטן שבכל פעם שנופל נשבר לו איזה עצם, רבינו התעמק בשרעפי מחשבותיו למשך זמן מה, ופתח פיו ואמר 'ער וועט מעהר נישט פאלן, ואני חשבתי לעצמי איך שייך דבר כזה, הרי הוא ילד צעיר וכדרכם של המשך בעני' ד'.

המשך דבר התשובה

ביאורים ובידורים מבני הגה"צ אבד"ק בית יחזקאל שליט"א

אתנו יודעין, וע"כ אומר 'הכ"מ', והיינו כפירש"י (כנ"ל הערה ג), דלא יהיה עכ"פ הוא הגורם ח"י להרבות צער האב, ועל כן אומר שאם בדיבורים אלו יהא נגרם צער, מקבל זה עלי, אבל לפי פיר"י הזקן (קידושין ל"א) ודעמי', שרק כשאומר דבר הלכה אומר כן, יש לבאר מה שאומר 'הכ"מ', כפי מה שנראה מדברי המהר"ם חלאוה (שו"ת סימן י"ז) וז"ל: אלא כך אמר אבא מארי הריני כפרת משכבו וכו', הרי שהצריכו לבן לומר כך מפני שימצא אביו תועלת בכך להקל עניו, כל זה אמת ומשפט שהדין כך הוא נותן, כי אחר שהוא נטע צדיק עץ חיים עושה פרי, הצדיק יצדיק לרבים, יש לו שכר אמת יצלנו מרעו במקצת, כאשר תצילנו צדקה שנדר לתת אחרי מותו, אבל אין לו דרך אחרת של הצלה בכל מה שיעשה אחר שבבילו אחרי ע"כ. דמבואר דע"י שהבן מתנהג בצדקות ובמעש"ט, בזה יציל האב, א"כ זהו במזכיר דברי תורה מפיו, הוי בזה עליה לנשמת אביו. ובאמת דבאומר דברי תורה מפיו יש בזה עוד, לפי מה שכתב בתורת חיים (פנתרין צ"א) לבאר, הא דאם אומר דבר שמועה מפיו שפתותיו דובכת בקבר וז"ל: לפי ששכר תורה ומצות בהאי עלמא ליכא, אלא בעולם הנשמות מקבלת הנשמה שכר, אבל הגוף שהוא קבור בעולם הזה, אינו מקבל שכר עד זמן תחיית המתים, כשאומרים הלכה בשמו בעולם הזה, אז אפילו הגוף הנקבר בעולם הזה מקבל שכר וכו' ע"כ. וכעין זה כתב בבני יששכר (מאמרי חודש אדר מאמר ג' דרוש ו) עיי"ש, ולפי זה נמצא דע"י שאומר דבר שמועה בתורה מפיו, גורם שכר לאביו, ומקיל בזה צערו ונתכפר לו ממנו, והיה זה שכרו חילוף צערין.

דבר החסידות

וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש וגו' ובעד כל קהל ישראל (וה' וכל אדם היינו הנזיקים, לא יח' באהל מועד, רמזו לבחינת טוה) והוא הולכת צדקתו בבחינת אהל מועד, רק אדברה, צדקתו להיות באתגליא, וזה עד צאתו כי צריך לצאת בכח צדקתו, ומסיים הפסוק וכפר בעדו וכו' ובעד כל קהל ישראל, כי צריך להתנהג במדה זו בעת הניזוק לגשת לקודש פנימה לכפר ולבקש עבור כלל ישראל ואז השי"ת ברוב רחמי רצון יראי עיניו וישמו עצה.

קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקים (יש. ב.) ודרשו חז"ל (ויקרא רבה כד, ט) יכול כמנין תלמוד לומר אני ה' קדושותי למעלה מקדושתם היינו כל אדם יכול להיות קדוש כמו השם ברוך הוא כביכול כי הנשמה הוא חלק אלוה ממנע ויכול להיות החלק ככלו שזהו התבטלות המגור, ומנא לן זה תלמוד לומר אני ה' קדושותי למעלה היינו מה שקדושותי תעלה למעלה וקא דק מקדושתכם שכביכול ישראל במעשיהם הטובים ונותנים כח וקדושה בפמליא של מעלה, והוא שאמר הפסוק אני ה' ייחיה מה שאני ה' והיא מחמת אלקים שהוא אלקים ישראל, והמשינו יבין כי יש בזה דברים עמוקים ונסתרים.

דגל מחנה אפרים

וכי תזבחו זבח שלמים לה' לרצונכם תזבחוהו (וי' ה). פירוש שלא תמתין עד שיקריבנו באונס, רק לרצונכם תזבחוהו, בזמן דהוי ברצון שלם בלי אונס, ע"ד מה שאמרו חז"ל (סנהדרין מד-) לעולם יקדים עליו תפלה לצרה, ואז **אמרי שפר** הוא הקרבת שלמים לרצונו בלי אונס.

ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצור (יש. טו.) דהנה אמרו ז"ל (ברכות נח.) דיו לעבד שיהא כרבו, וכן יש צדיקים גדולים שמה שסובלין גלות אינו כלל בשביל עצמו, כיון שהוא מנוקה מכל עון, והיה ראוי להיות בשלוה שאין יסורין בלא עון, רק מחמת זה, דרר לעבד שיהיה כרבו יש לו גם כן יסורין, רק לא תאמין בעצמך לומר שסיועם שלך הם רק מחמת זה דרר לעבד למהו כרבו, כי צריך אדם לחשוב שאם היה הוא בתכלית השלימות, היה מכריע כל העולם לכף זכות, וזהו שנאמר ובקצרכם את קציר ארצכם, לשון (נדרים מט.) קצירי ומריעי, יסורין, לא תכלה פאת שדך בקצור, כל תנוח מלשוב בתשובה, רק מיד לומר שאינך צריך לזה, כי אתה מבחינה המעלה הנ"ל, רק לא תכלה לומר תניח מלתקן תמיד את שדך, והוא שרש ששמתך הטעויה שדה עליונה.

ולא תלכו בחוקות הגוי (כ, נג). פירוש ולא, מי שהוא בעצמו כלא נחשב, תלכו בחוקות הגוי, יוכל לילך בחוקות הגוי, בחק וגזירת הגוים, והיינו שרואה לבטל גזירת מלכי אומות העולם.

עבור הכניסה, שאל אותו 'אולי תוכל לתת גם בשבילי \$800?', כי אני מוכרח להיכנס אך אין לי כסום ממון כחזה ולכן אני לא נכנס. אולי תוכל לתת גם עבורי?', וענה לו 'בוודאי, זו זכות גדולה בשבילי, אני אתן \$2000 כדי שאתה תוכל להיכנס גם אנכי וגם אתה'. והראו לי לאן ללכת כדי להיכנס לחדר ריגון.

לפני החדר ישב אז בנו הגה"צ גאב"ד קארלסבורג שליט"א, והיהודי אמר לו שהוא רוצה להיכנס בגלל בעיניו נחוץ והוא מוכן לתת עבור זה 'טשעק' של \$2000, ובתמורה להכניס גם עוד יהודי. אמר לו שאין לרבינו ממה לעשות עם 'טשעק' עכשיו, כי הצורך בממון הוא כדי לקחת אתו למירון בעוד כמה שעות ומיד לחלק לנצרכים, ואין זמן לפרטו מדדון, ועדיף אם יכול להביא ממנו, והוסיף שרבינו בדרך כלל לא עושה בדרים כאלו ועכשיו זה חידוש שהוא עושה כן בגלל הצורך הגדול בשביל צדקה שמחלק במירון.

בהיות היהודי הזה סמוך לבו ובטוח שמכאן תבוא הישועה, ענה ואמר שאם המצב כל כך נחוץ והמצוה כל כך גדולה, אם כן אכפיל על מה שאמרתי מקודם ואתן להלכה סך של \$4000, ובמזומן, ותיכף ומיד הלך ל'באנק' להסמור והוציא \$4000 מזומן, בהתרגשות גדולה הוא נכנס לרבינו והניח את נדבת לבו הטוב. רבינו בראותו זאת כספי הצדקה מוכן ומזומן על שלחנו, קרן אור פניו יעד מאוד והיה בשמחה גדולה, ושאל לאמור 'מה תבקש'. היהודי סיפר על הבחור שצריך שידוך והביע הצער הגדול שנגרם אחר שדלגו עליו וביקש ברכה, אמר לו רבינו 'הנה אנחנו נוסעים היום למירון, והנה זכית ללת סכום נכבד לכבוד הרשב"י, בוודאי פשוט ובטוח ואת ששום ספק ששהית' יעזרו וישיע שבנך ימצא שידוך טוב מממש בקרב רבוב', וכך המשיך ובירך רבינו מעומקא דליבא בנהירו דאנפין.

אחר קצת זמן סיפר לי היהודי הזה, ש'כעבור שלשה ימים מיום היותי אצל רבינו, הציעו שידוך טוב, וב"ה ששבתון כשבועיים נגמר השידוך בכי טוב ובשעטו"מ, והבית מלא שמחה בכח ברכתו של אותו צדיק אשר היה לנו לישועה זה פעמיים'.

נערים לא ימלט שלא יפול אפילו פעם אחת, ואני בעודי מהרהר על נוסח הברכה, ושוב שנית אומר לי הגאב"ד בקול ובבירור 'ער וועט מעהר נישט פאלן', ואני בראותי שרבינו כל כך חזק במה שבירך זה פעמיים, עניתי אמן, ויצאתי בתקוה חזקה שאכן לא יפול מעתה ועד עולם. וכעת יותר מעשרים שנה אח"כ, וממש כאשר גזר כן היה, במשך כל השנים היה בני מפזז ומכרכר ככל שאר בני גילו שבדרך כלל נופלים מעט זעיר שם וזעיר שם, **אך בני לא נפל מעולם אפילו נפילה קלה.** ולכן עכשיו, שאני מחפש עצוה וברכה בשביל שידוך עבור הבן הזה, חשבתי שאחזור ואשוב להרב בעל המופת הזה להזהיר את בני לישועה קרובה'.

ויהי ממחרת, אחר תפילת שחרית ניצב היהודי הזה בשערי בית רבינו, והנה בא לקראתו עוד יהודי ואומר לו 'מממתא הגעת לכאן כדי להיכנס לרבינו', תדע לך שגם אני באתי כדי להיכנס, אך עכשיו שמעתי מבני הבית שהיום לא יכול רבינו לקבל כל אחד'. מה מאוד התפלא על כך היהודי הליטאי, ואמר להסובבים 'אתמול אמר לי הגבאי בפירוש שהיום אחרי שחרית יוכל רבינו לקבל אותי, ואדעתא דהכי דחתה מאתמול להיות, ואיך יתכן שאת אפסר לי, להיכנס?'. אך השיבו לו, שאכן אתמול היה נראה שיוכל להיכנס היום אחר שחרית כרגיל דבר יום בימו, אלא שהיום בבוקר היה כאן חידוש גדול, שמיד אחר שחרית אמר רבינו 'נהנה היום נוסעים אנחנו אי"ה למירון, ואני צריך סכום כסף כדי לקחת אתי לחלק צדקה באתרא קדישא, ועדיין אין לי את כל הממון לצורך גדול זה, ולכן היום אין ברירה אלא להודיע שהנני מבקש \$800 לצדקה כדי להיכנס', ובאמת זהו חידוש כי ידוע לידועתא שאצל רבינו היו תרעין פתיחין וממש לא היה דרכו לנעול דלתי ביתו ולמנוע הכניסה אליו, אבל כאן שלש מצוות צדקה לעניי ארץ ישראל יצא, מגדרו וביקש להודיע כנ"ל.

כשמוע האיש את אלה הדברים, אמר 'האם רק \$800 אני מוכן לתת כדי לזכות להיכנס אליז?', גם \$1000 אני מוכן לתת בשביל זה'. והיהודי השני אשר גם הוא רצה להיכנס אל הקודש, ושמע שיש כאן אחד שמזומן לשלם

- ברכת מזל טוב -

לכבוד ידידינו הנכבד
 מוה"ר שלמה לעפקאוויטש הי"ו
 ולכבוד אביו ידידינו הנכבד מוה"ר יואל הי"ו
 ולכבוד זקנו ידידינו הנכבד מוה"ר לייביש הי"ו
 לרגל הולדת בנו/נכדו למז"ט

- ברכת מזל טוב -

לכבוד ידידיו הנכבד
 הרב **ישי ארי' מערמולשטיין** שליט"א
 ולכבוד חותנו הגה"צ אבד"ק מראה חזקאל שליט"א
 לרגל הולדת בתו/נכדתו למז"ט

- ברכת מזל טוב -

לכבוד ידידינו הנכבד
הרה"ג **מרדכי צבי מייזליש** שליט"א
דומ"ץ בבית"ל קארלסבורג
לרגל אירוסיו בנו למז"ט

בקשה מיוחדת

אנו פונים בזה לכל לומדי והוגי הגליון,
שמי שנמצא אצלו:

**דברי תורה, הלכה ותשובה, מכתבים,
סיפורים או עובדא מפרקי חיי
ותולדותיו וקורות ימיו של**

כ"ק מרון הגאב"ד זצוק"ל

וכן מי שיש תח"י

איזה רעקארדינג של דרשות
וכדו'.

שיואיל נא בטובו להודיענו
ויהא חלקו בין מזכי הרבים

אפשר להתקשר אלינו:
347.939.9125

מערכת: 605.313.6638
פּעקס: 888.384.2695

49 St. #472 Brooklyn N.Y. 11219
 eiTorahKarlsburg@gmail.com

שליח מיוחד
יתפלל בעדך בכל ערב ראש חודש

אצל ציון המציונות באתרא קדישא מירון של מרן רבינו הגאב"ד זי"ע

**ויגמר ספר תהלים
לכל משתתפי הקבועים
להוצאת המערכת**

זכר עולם יהי' צדיק

לומר נשמת כבוד קדושת ריבונ גדול, מרא דכולי תלמודא, עמוד ההוראה, רכב ארסון ופרשיו, ויום והותמים, איש אלקים קדוש, בועית דתורא, עמודא דנרא, דרשטנין גליין ליה, נשיא אלקים תבוכין מרן רבני **יחזקאל** בן הגד"ה רבי **יצחק אייזיק** זצוקללה"ה

אוי לנו י קדושינו, בדליקת מאמנו ארון האלקים

ביום א' לס' ויזק"פ ובחד קטשרא אדקטמו והדורין נשמתו מטהורה ליוצרו,

ביום ב' לס' חלוש שנת תשס"א לפ"ק

הרוצה לנדב גליון לע"נ או לרגל שמחה וכדו', להעיר ולהאיר ולכתוב להמערכת, וכן מי שרוצה לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע יפנה להמערכת.